

Παρακλητικός Κανών της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου κ Αειπαρθένου Μαρίας της Πρωταίσης

Ψαλλόμενος την Τρίτην της Διακαινησίμου

Ευλογήσαντος του Ιερέως, το Κύριε εισάκουσον,
μεθ' ό το Θεός Κύριος... και το εξής´

Ήχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Τη θαυμαστή σου Πορταίτισσα σκέπη δι'ης λυτρούται ημάς πάσης ανάγκης, προστρέχομεν εκάστοτε κραυγάζοντες θερμώς ἵ ὡσπερ πάλαι ἔδειξας, εφ'ημίν την σην χάριν, ούτω και νυν Δέσποινα, μη ελλείπης εις τέλος, ως επηγγείλω σκέπειν και φρουρείν, τους αδιστάκτω ψυχή, προσιόντας σοι.

Δόξα... Και νυν... Όμοιον.

Η ευκλής και παναγία Εικών σου, ὡσπερ εχέγγυον ημίν σωτηρίας, τη ση προνοία Άχραντε δεδώρηται, Ἦνπερ θησαυρίσασα η Μονή των Ιβήρων, πάσης απαλλάττεται, δια σου επηρείας, και συν αυτή ελπίδος αρραγούς, πληρούται Κόρη, και πας ο προστρέχων σοι.

Ο Ν' ψαλμός και ο Κανών.

Ωδή α'. Ήχος πλ. δ'. Αρματηλάτην Φαραώ.

Τα μεγαλεία της σεπτής εικόνας σου, ανευφημείσαι τολμών, εν υλική γλώσση, και ρυπώσι χείλεσι ἵ της πυριμόρφου δέομαι καθαρσίου λαβίδος, ης Ησαΐας ηξίωται, Μήτηρ του Θεού απειρόγαμε.

Ρώσιν και χάριν αληθή και έλεος, η ση αγία Εικών, δασιλώς βλυστάνει, ως πηγή ακένωτος, και θλίψεων τους άνθρακας, καταπαύει Παρθένε, δρόσω της σης αγαθότητος, πάντων τας καρδίας ευφραίνους.

Οδυνηρών επιφορών απάλλαξον, και νοσημάτων δεινών, και των εν βίω, Κόρη περιστάσεων, τους ευλαβώς προστρέχοντας, τη σεπτή σου Εικόνη, τη δοξασθείση Πανάχραντε, τη επισκιάσει της δόξης σου.

Θεοτόκιον

Ύπερθεν Κόρη των πυλών ηυδοκήσας, της των Ιβήρων Μονής, το θεοειδές σου σωθήναι Εκτύπωμα ἵ εντεύθεν Πορταίτισσα, φερωνύμως εκλήθης, ως θυρωρός αυτεπάγγελτος, ταύτης σου της ποιίμνης και πρόμαχος.

Ωδή γ'. Ουρανίας απίδος.

Ρύσαι πάσης ανάγκης, και προβολής Άχραντε, ταύτην σου την ποιίμνην Παρθένε, ανακειμένην σοι, και πάσαν άδικον βουλήν διάλυε τάχος, κατ'αυτής δεόμεθα, ω Πορταίτισσα.

Εν τη ση προστασία, και μητρική χάριτι, και συμπαθεστάτη προνοία, και αντιλήψει σου, αεί προστρέχοντες, οι τον σον κλήρον οικούντες, Κόρη Πορταίτισσα, διασωζόμεθα.

Ιλαστήριον θείον, ως αληθώς ἔδειξας, ημίν Πορταίτισσα Κόρη, το σον Εκτύπωμα, ω προσπελάζοντες, οι τον σον κλήρον οικούντες, Κόρη Πορταίτισσα, διασωζόμεθα.

Θεοτόκιον

Παραδόξως αφίκται, η ση Εικών Άχραντε, πάλαι εκ Νικαίας εν Άθω, τη ευδοκία σου, και υπέρ ήλιον, της αρωγής σου αστράπτει, πάσι τα δωρήματα, τοις σε δοξάζουσι.

Διάσωσον ω Πορταίτισσα Πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης και αναγκών τε και θλίψεων, τους ολοψύχως προστρέχοντας τη ση σκέπη.

Επίβλεψον εν ευμενεία, Πανύμνητε Θεοτόκε, επί την εμήν χαλεπήν του σώματος κάκωσιν, και ίασαι της ψυχής μου το άλγος.

Αίτησις παρά του Ιερέως,

Κύριε, ελέησον (ιε΄) και μετά την εκφώνησιν το παρόν Κάθισμα.

Ήχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτις θερμή, και μέγα καταφύγιον, και σκέπη στερρά, και σύμμαχος και έφορος, υπάρχεις Πορταίτισσα, των την σην εκζητούντων βοήθειαν · διο λύτρωσαι πάσης απειλής, ως υπέσχου Πανάμωμε.

Ωδή δ΄. Συ μου ισχύς.

Όλη ψυχή, και διανοία προστρέχομεν, Θεοτόκε τη αγαθότητι, και εκβοώμεν σοι εν κλαυθμώ, κλίνον σου τα ώτα, εις τας φωνάς ημών Άχραντε, και πλήρου τας αιτήσεις, Πορταίτισσα Κόρη, τας ημών ως Θεού Μήτηρ εύσπλαχνος.

Ρήσεις τας σας, ας απεφήνω Πανάχραντε, περί ταύτης, της κληρονομίας σου, πλήρου Παρθένε ως συμπαθής, και μη αποστήσης, εκ ταύτης την προστασίαν σου · ημάρτομεν γαρ Κόρη, αλλά σοι καθ'έκάστην, τας ελπίδας ημών αναφέρομεν.

Τας ψυχικάς, ημών οδύνας θεράπευσον, και τας νόσους, πάσας τας του σώματος, τας δυσφορήτους και χαλεπάς, ίασαι Παρθένε, και θείω φόβω στοιχειώσον, ημών τας διανοίας, Πορταίτισσα Κόρη προς Θεού θελημάτων εκπλήρωσιν.

Θεοτόκιον

Νόμοι εν σοι, φύσεως κεκαινοτόμηνται, Θεομήτορ, πάντα υπέρ φύσιν γαρ, τα κατά σε και καινοπρεπή · και γαρ παραδόξως, η θάλασσα την Εικόνα σου, Μονή τη των Ιβήρων, ασινή εξαισίως, παρέδωκε φέρουσα Δέσποινα.

Ωδή ε΄. Ίνα τι με απώσω;

Ίνα τι ελαμπρύνθη, η δεδοξασμένη Εικών του προσώπου σου, και εμεγαλύνθη, υπέρ λόγον Αγνή Πορταίτισσα; Ξένως γαρ ως ήκεν, ημίν ποτέ δια θαλάσσης, ούτω ξένα εργάζεται θαύματα.

Των δαιμόνων τα θράση, καθ'ημών κατάβαλε Θεοχαρίτωτε, και των μελετώντων,

πονηρά και κενά Πορταίτισσα, κατά του σου Όρους, ο ηρετίσω ως οικείον, τας δεινάς σκευωρίας ματαίωσον.

Ιεράν σε κρηπίδα, και απεριδόνητον ιεράν άγκυραν, κεκτημένοι Κόρη, οι σοι δούλοι, προς σε καταφεύγομεν ἴδιο τας σπιλάδας των πειρασμών, και καταγιγίδας, ως αφρούς θαλαττίους διάλυσον.

Θεοτόκιον

Σωτηρίας προς τρίβον, και προς μετανοίας οδόν την σωτήριον, ίθυνον Παρθένε, τους θερμώς προσιόντας τη σκέπη σου, και μετά το τέλος, υπέρ ημών ως επηγγείλω, αγαθά τω Θεώ ημών λάλησον.

Ωδή στ΄. Την δέησιν εκχεώ προς Κύριον.

Σωμάτων σε, ιατήρα άμισθον, των ψυχών θεραπευτήν κεκτημένοι, ως αληθώς Πορταίτισσα Κόρη, τη ευκλεεί σου εικόνη προστρέχομεν, και εξ αυτής τας δωρεάς, της ευνοίας σου πίστει λαμβάνομεν.

Ακύμαντος των κυμάτων ύπερθεν, διαπλεύσασα η θεία Εικών σου, ήκεν ημίν ως λιμήν σωτηρίας, και των δεινών κατευνάζει τα κύματα, γαλήνην δε την αληθή, πρυτανεύει ημίν Πορταίτισσα.

Την πύλην μοι, της ζωής υπάνοιξον, αφαρπάζουσα πυλών με του Άδου, η Πυλωρός της Μονής των Ιβήρων, ονομασθήναι θελήσασα Δέσποινα, αποκοπήν μοι των χρεών, των πολλών μου ευσπλάχνως βραβεύουσα.

Θεοτόκιον

Ηγίασται, αληθώς η θάλασσα, διαπλεύσει της αγίας Μορφής σου, η δε Μονή των Ιβήρων ως πλούτον, της αρωγής σου αυτήν υπεδέξατο, άπας ο Άθως δε αυτήν, ως ελπίδος πυρσόν κατεπλούτησε.

Διάσωσον ω Πορταίτισσα Πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης και αναγκών τε και θλίψεων, τους ολοψύχως προστρέχοντας τη ση σκέπη.

Άχραντε η δια λόγου τον Λόγον ανερμηνεύτως, επ΄ εσχάτων των ημερών τεκούσα δυσώπησον, ως έχουσα μητρικήν παρρησίαν.

Αίτησις παρά του Ιερέως. Κύριε, ελέησον

(ιε΄) και το παρόν Κοντάκιον ἴ

Ἦχος β΄. Τοις των αιμάτων σου.

Ως προστασίαν και σκέπην και έφορον, ο περιώνυμος κλήρος σου Άχραντε, υμνεί σε αεί Πορταίτισσα, και εκ βαθέων ψυχής ανακράζει σοι ἴ απαύστως με φύλαττε Δέσποινα.

Και ευθύς το Προκείμενον.

Μνησθήσομαι του ονόματός σου εν πάση γενεά και γενεά.

Στίχ. Το πρόσωπόν Σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι του λαού.

Εκ του κατά Λουκάν αγίου Ευαγγελίου

Το Ανάγνωσμα. Πρόσχωμεν.

Εν ταις ημέραις εκείναις αναστάσα Μαριάμ, επορεύθη εις την ορεινήν μετά σπουδής εις πόλιν Ιούδα, και εισήλθεν εις τον οίκον Ζαχαρίου, και ησπάσατο την Ελισάβετ. Και εγένετο, ως ήκουσεν η Ελισάβετ τον ασπασμόν της Μαρίας, εσκίρτησε το βρέφος εν τη κοιλία αυτής· και επλήσθη Πνεύματος Αγίου η Ελισάβετ, και ανεφώνησε φωνή μεγάλη και είπεν· Ευλογημένη συ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου. Και πόθεν μοι τούτο, ίνα έλθη η Μήτηρ του Κυρίου μου προς με; Ιδού γαρ, ως εγένετο, η φωνή του ασπασμού σου εις τα ώτά μου, εσκίρτησε το βρέφος εν αγαλλιάσει εν τη κοιλία μου. Και μακαρία η πιστεύσασα, ότι έσται τελείωσις τοις λελαλημένοις αυτή παρά Κυρίου. Και είπε Μαριάμ· Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον, και ηγαλλίασε το πνεύμά μου επί τω Θεώ τω σωτήρί μου, ότι επέβλεψεν επί την ταπείνωσιν της δούλης αυτού. Ιδού γαρ, από του νυν μακαριούσί με πάσαι αι γενεαί, ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο Δυνατός, και άγιον το όνομα αυτού. Έμεινε δε Μαριάμ συν αυτή, ωσει μήνας τρεις, και υπέστρεψεν εις τον οίκον αυτής.

Δόξα... Ταις της Θεοτόκου...

Και νυν... Ταις της Πορταΐτίσεως ταις θείαις ικεσίαις, εξάλειψον τα πλήθη των εμών εγκλημάτων.

Προσόμοιον.

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά το μέγα έλεός σου...

Ήχος πλ. β'. Όλην αποθέμενοι.

Έχει σε Πανάχραντε, το μέγα Όρος του Άθω, μέγα καταφύγιον, οικεία χρηστότητι και διάσωσμα· δια σου πάσης γαρ, θλίψεως λυτρούται· Πορταΐτισαν δε άγρυπνον, ώσπερ ηυδόκησας, Μάνδρα των Ιβήρων η ένδοξος. Αλλ'ω θεοχαρίτωτε, δίδου ημίν πάσιν την χάριν σου, και μη αποστρέψης, το πρόσωπόν σου Κόρη αφ' ημών, άχρι τερμάτων αιώνος δε, φύλαττε τους δούλους σου.

Είτα ο Ιερεύς· Σώσον ο Θεός τον λαόν σου...

Κύριε, ελέησον (ιβ') και ευθύς αι λοιπαί ωδαί.

Ωδή ζ'. Παίδες Εβραίων εν καμίνω.

Νόσους ποικίλας θεραπεύει, και ακάθαρτα πνεύματα διώκει, της Εικόνας της σης, η χάρις Θεοτόκε ἑντεύθεν Πορταίτισσα, πάσα γλώσσα σε δοξάζει.

Δύναμιν δίδου Θεοτόκε, του πατείν ημάς εχθρού τας πανουργίας, και συμμαχεί ημίν, αεί ως καθυπέσχου, κατά του πολεμήτορος, καθ' ημών ωρυομένου.

Ἐλαιον άλευρον και οίνον, ως επλήθυνας ποτέ εν τη Μονή σου, ούτω δίδου Αγνή, τοις σοις ικέταις πάσι, της μητρικής ευνοίας σου, τας πλουσίας ευλογίας.

Θεοτόκιον

Σκέπε την σην κληρονομίαν, Πορταίτισσα εκ πάσης επηρείας ἵ ότι άπας προς σε, ο Ἄθως ατενίζει, εν ευκαιρίαις Ἄχραντε, και εν θλίψεσι του βίου.

Ωδή η'. Των εν ὄρει αγίω δοξασθέντα.

Εν εσπέρα, πρωί, και μεσημβρία ἵ εν ημέρα, νυκτί και πάση ώρα, και εν παντί καιρώ καθικετεύω σε, στένων και δακρύων, ασπάζομαι φόβω σην σεπτήν Εικόνα.

Ἰασαί μου τα πάθη της καρδιάς, φώτισόν μου τον νουν εσκοτισμένον όντα, και την ψυχήν μου τεθνηκυίαν ζώωσον, και υιόν ημέρας, και φωτός με δείξον, Δέσποινα κληρονόμον.

Σε αινούσιν αγγέλων πανηγύρεις, και υμνούσιν ανθρώπων ομηγήρεις ἵ και ουρανός και γη και θάλασσα, πάναγνε κυρίως, ανυμνολογούσι την σην σεπτήν Εικόνα.

Θεοτόκιον

Χαίρε πύλη, και γέφυρα και κλίμαξ, εκ θανάτου προς την αθανασίαν, δίης χωρούμεν διαπεραιούμενοι, την υγράν του βίου θάλασσαν και γήθεν, υψούμεθα προς πόλον.

Ωδή θ'. Εξέστη επί τούτω ο ουρανός.

Ως θάλαμον ωραίον και φαεινόν, ως ευώδη νυμφώνα Πανάμωμε, ως ευανθή, κήπον και παράδεισον ευθαλή, ως νοητόν αγίασμα, ως χρυσοπορφύρωτον κιβωτόν, ως έμψυχον χωρίον, και πύρινον ως θρόνον, την σην Εικόνα ονομάζομεν.

Ισχύν και θυμηδίαν εν τοις δεινοίς, και παράκλησιν Κόρη εν θλίψεσι, δίδου ημίν, τοις υπό την σκέπην σου την σεπτήν, Παρθένε Πορταίτισσα, πίστει καταφεύγουσιν ακλινεί, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν εξαιτουμένα, και μετοχήν ζωής της κρείττονος.

Μη παύση περισκέπουσα εν παντί, το περίβλεπτον Όρος Άχραντε, το ευλαβώς, Κόρη εν ημέρα τε και νυκτί, το Άγιόν σου όνομα, φέρον εν τω στόματι και νοί, παρέχουσα εν τούτω, της σης επιστασίας, χειρί πλουσία τα γνωρίσματα.

Ναμάτων ψυχοτρόφων και γλυκερών, ως πηγή σωτηρίου ακένωτος, βλύζεις αεί, ρείθρα τα θεόβρυτα μυστικώς, και άπασαν την Ποίμνην σου, άρδεις και ευφραίνεις προφητικώς ` αλλά και μετά τέλος, ημάς ακατακρίτους, τω σω Υιώ Αγνή παράστησον.

Η άχραντος Εικών σου και ευκλεής, ώσπερ ήλιος Κόρη υπέρλαμπρος, αίγλη τη ση, εκ των Ιβήρων σεπτής Μονής, αστράπτει εν τω Όρει σου, και εις πάντα κόσμον υπερφυώς, και λύει παθημάτων, την νύκτα Θεοτόκε, ταις των θαυμάτων αναλάμψεσι.

Θεοτόκιον

Νοός μου την ομίχλην την χαλεπήν, τω φωτί του προσώπου σου δέομαι, λύσον Αγνή, και τα της ψυχής μου πάθη δεινά, θεράπευσον και σώσον με, εκ της δυναστείας του πονηρού, και ώρα του θανάτου, εξάρπασόν με Κόρη, εκ των χειρών του κοσμοκράτορος.

Άξιον εστίν ως αληθώς...

Μεγαλυνάρια.

Πρόσδεξαι τους ύμνους Μήτηρ Αγνή, ους εν τω Ναώ Σου, Σοι προσφέρομεν ευλαβώς, και δος ημίν χάριν, του προσκυνείν αξίως, την πάνσεπτον Εικόνα Σου Πορταίτισσα.

Ήκε ξενοτρόπως η ση Εικών, εν τω Όρει Άθω, και εδόθη ως θησαυρός, τη Μονή Ιβήρων, Αγνή θεογεννήτορ ` διο υμνολογούμεν τα σα θαυμάσια.

Χαίρε των Αγγέλων η χαρμονή, και Μονής Ιβήρων, Πορταίτισσα αρωγή, και παντός του κόσμου εξαίρετος Προστάτις, και κηδεμών και σκέπη Θεογεννήτρια.

Στήλη θεοτύπωτος εμφανής, της περί ημάς σου, προστασίας η ση Εικών, πέλει Θεοτόκε ` διο άπας ο Άθως και μεγαλύνει σε Πορταίτισσα.

Σκέπε την Μονήν σου πάσης οργής, και βλάβης Παρθένε, και μανίας του δυσμενούς, και εν ώρα δίκης, ημάς ακατακρίτους, φύλαξον Θεοτόκε τους πεποιθότας σοι.

Τους του Όρους Άθω Καθηγητάς, Μοναστάς Μιγάδας, Ιεράρχας και Αθλητάς, Ομολογητάς τε, Ποιμένας και Οσίους, των Μοναστών τα πλήθη, ύμνοις τιμήσωμεν.

Πάσαι των Αγγέλων αι στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Αποστόλων η δωδεκάς, οι άγιοι πάντες, μετά της Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εις το σωθήναι ημάς.

Το Τρισάγιον κλπ.

Και τα Τροπάρια.

Ήχος β΄. Ότε εκ του ξύλου σε νεκρόν.

Πάντας τους προστρέχοντας πιστός, τη ση κραταιά προστασία, την Εικόνα σου, χάριν τε και έλεος, ημίν πηγάζουσαν, μετά φόβου και πίστεως, Αγνή προσκυνούντας, σώζε Πορταίτισσα, πάσης στενώσεως, πάσης προσβολής εναντίας, και οδυνηρών συμπτωμάτων, και των εν βίω περιστάσεων.

Δέσποινα πρόσδεξε... Την πάσαν ελπίδα μου και ευθύς το Δί'ευχών, ή το (Χριστός ανέστη)...

Απολυτίκιον της Πορταίτισης.

Ήχος Α΄. Του λίθου σφραγισθέντος.

Την θείαν Σου Εικόνα δεδεγμένοι εν θαύματι, Πυλωρόν Παρθένε και σκέπην και Προστάτιδα έχομεν, του κλήρου σοι οι τρόφιμοι αεί, και Σου ως αφομείωμα ημείς, την Αυτήν Σου προσκυνούντες από ψυχής, βοώμεν σοι Θεοτόκε ἰ δόξα τη παναγάθω Σου βουλή, δόξα τη προστασία Σου, δόξα τη προς ημάς Αγνή θεία προνοία Σου.

Κοντάκιον.

Ήχος πλ. δ΄. Το προσταχθέν μυστικώς.

Των μοναστών η πληθύς δεύτε του Άθω, ανευφημήσωμεν πιστός εν θείοις ύμνοις, την Πανάχραντον Παρθένον και Θεοτόκον, Ιβήρων της σεβασμίας θείας Μονής, την μόνην κηδεμονίαν και θυρωρόν, και του Όρους την Έφορον, αναβοώντες εκτενώς, χριστιανών το στήριγμα, Χαίρε Κόρη Μητρόθεε.

Πηγές: Χριστιανός Ορθόδοξος- agiosdimitrioskouvaras.blogspot.gr